

The Friends #2

Dodelijke Déjà-Vu's

Roman over fatale intriges

Copyright © René de Vries

Eerste druk - oktober 2014

Tweede druk - november 2014

Derde druk - maart 2015

Vierde druk - januari 2017

Omslag ontwerp en foto cover: © René de Vries

Model voor- en achterkant: Stefanie Wassenberg

Model rugzijde trilogie: Claudia Morales

ISBN: 9789402157710

Uitgever Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

RENÉ DE VRIES

DODELIJKE

DÉJÀ-VU'S

Roman over fatale intriges

The Friends trilogie:

Interactief
Dodelijke Déjà-Vu's
Verraderlijke maskers

De trilogie The Friends berust deels op ware gebeurtenissen. De namen zijn veranderd en data zijn aangepast om herkenning te voorkomen. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen en/of instellingen berust dan ook op louter toeval.

Wat eraan voorafging

De vriendengroep The Friends was betrokken geraakt bij de klopjacht op enkele terroristen (lees deel 1: Interactief). Ze maakten kennis met Kathleen, een Special Agent van het Pentagon. Door hun berokkenheid kwamen ze zelf ook in de problemen. De Amsterdamse onderwereld maakte verbeterde jacht op Kathleen. En later ook op enkele leden van The Friends. Uiteindelijk leidde dit ertoe dat Dikke Piet, baas van de Amsterdamse onderwereld, bevolen had om alle betrokkenen rondom Kathleen om te brengen.

De huizen van The Friends werden afgeluisterd. Toen Dikke Piet te horen kreeg dat iedereen zich verzameld had in het huis van Buhay, had hij bevolen om een knokploeg ernaartoe te sturen en korte metten te maken met de aanwezigen.

In het eerste deel werd ook aandacht besteed aan de groepsleden van The Friends: Ronald (fotograaf) en zijn vrouw Els (Social Mediaspecialist), Frans (kunstenaar en fotograaf), Johan (inspecteur van politie) en zijn vriendin Claudia (Maatschappelijk Werkster), Buhay (sociaal fotografe en collega van Els), Theo (advocaat) en Irene (medewerkster van Johan).

Het bleek dat Buhay een speciale rol speelde: haar man deed zich voor als computerspecialist maar in werkelijkheid was hij een handlanger van de Italiaanse mafia, met als uitvalsbasis de stad Bologna. De terrorist, waar Kathleen verbeterde jacht op maakte, wilde gebruik maken van de mafia van Bologna. Buhay had genoeg van haar huwelijk en kreeg verschillende buitenechtelijke relaties, waaronder met haar baas Gijsbert en met de vriend van haar man.

Deel 1 eindigt op het moment dat een knokploeg onder leiding van een corrupte politieagent het huis van Buhay binnendrong. Die corrupte agent wilde alle aanwezigen ombrengen.

DEEL 1

ELS EN BUHAY

Hoofdstuk 1

De ouders van Elisabeth kwamen uit Oost Afrika. Haar vader was professor aan een universiteit. Hij was goed in zijn werk. Haar moeder was werkzaam in het onderwijs. Toen de vader werd uitgenodigd om een doctoraat te aanvaarden van de Universiteit van Amsterdam, verhuisden ze naar Nederland.

Elisabeth was enig kind. Haar ouders waren dolblij met haar. Ze hadden de hoop opgegeven dat ze ooit kinderen zouden krijgen; beiden waren namelijk nagenoeg onvruchtbaar. Groot was hun blijdschap dat de moeder op latere leeftijd toch opeens zwanger was. Voor de zekerheid verbleef ze tijdens de zwangerschap in het ziekenhuis. Daar werd Els geboren: heel klein, heel licht, maar met een doorzettingsvermogen waar menigeen jaloers op kon zijn. Klein geboren en klein gebleven.

Op school werd ze eigenlijk nooit geplaagd met het feit dat ze zo klein was. Haar levenslust en immer vrolijk gezicht maakte het haast onmogelijk voor anderen om haar pijn en verdriet te doen. Blijmoedig nam ze plaats in de kleinste schoolbanken die voorradig waren. Het deerde haar totaal niet dat iedereen op haar neer kon kijken. Als men haar eens vroeg wat ze er nu zelf van vond, dan antwoordde ze stevast: “Mijn ouders konden geen kinderen krijgen. Toch werd hun gebed verhoord. Wie ben ik om het levensgeluk van mijn ouders te bederven. Ik ben blij en dankbaar dat ik hun kind mag zijn. Ik ben gelukkig dat ik geboren ben. Ik heb geen problemen met het feit dat ik aan de kleine kant ben. Zo te zien heb jij daar een probleem mee. Dat spijt me voor je en ik hoop dat je er mee leert leven dat ik zo klein ben. Het komt vast goed met je. Je zult gewoon even aan mij moeten wennen. Succes!”

Toen ze eenmaal volwassen was, was ze 140 cm. Ze heeft nooit last gehad van haar lengte, noch van haar kleine borsten of smalle heupen. Ze bleek een levenslustig meisje te zijn. Vanaf het begin van haar HAVO tijd was ze al verliefd op Ronald. Ze zag dat hij

verschillende vriendinnetjes had, van “scharrel voor één avond” tot wat langdurigere relaties. Dat had haar nooit ontmoedigd; ze wist van ‘de’ weddenschap. Ze hield zich altijd voor: “Mijn tijd komt nog wel.” Wel was ze wat van slag geweest toen Ronald in een opwelling bij de Marine solliciteerde en aangenomen werd. Voor het eerst in haar leven was ze wat onzeker: zou ze hem nog terugzien in Amsterdam? Zou hij terugkomen met een of andere exotische dame?

Ze verloor Ronald wat uit het oog. Na de HAVO ging ze verder studeren. Ze had belangstelling voor iets wat nog erg nieuw was: Social Media, internet, websites. Ze zocht en vond een opleiding voor all round medewerker. Een nieuwe opleiding, die verder ging dan zomaar een opleiding voor websitebouwer of het opzetten van Social Mediaprojecten. Het was een pittige opleiding. Slechts enkelen wisten de opleiding te voltooien. Els was een van hen. Ze moest zich extra bewijzen omdat in het algemeen de stagebegeleiders wat sceptisch waren als Els bij hen langs kwam voor een kennismakingsgesprek. Zou zo’n klein meisje wel geschikt zijn voor dit zware beroep? Ook haar Afrikaanse afkomst was een probleem. De achterdocht verdween snel zodra ze Els aan het werk zagen. Ze pakte alles grondig aan, was serieus en slaagde cum-laude.

Het lag voor de hand dat Els meteen zou gaan werken bij een Internetbedrijf in Amsterdam. Door haar stages hadden artdirectors haar aan het werk gezien en had ze veel aanbiedingen gekregen om bij hen te komen werken. Maar Els had het gevoel dat ze nog te jong was om zich meteen al te verbinden aan een internetbedrijf; ze wist nog steeds niet in welke richting ze verder wilde gaan. Ze voelde zich nog niet rijp om al te denken aan het klassieke patroon van “huisje-boompje-gezinnetje” met de moeder als kostwinster. Ergens in haar achterhoofd bleef ze hopen dat ze weer in contact kon komen met Ronald. Groot was haar opluchting toen Ronald na zijn dienstplicht als vrijgezel terugkeerde en weer contact zocht met hun hecht HAVO-groepje. Ze was uitgenodigd voor de bruiloft van Ankie en Mike. Daar ontmoetten ze elkaar weer. Vanaf dat

moment werden Els en Ronald onafscheidelijk.

De eerste jaren van hun verking woonden ze samen met Frans. Ze deden niet veel, maakten zich geen zorgen om hun inkomen en genoten van elkaars aanwezigheid. Els en Ronald lagen soms dagenlang in bed terwijl Frans bezig was met een nieuwe creatie. Ze schaamden zich er niet voor als Frans hen af en toe betrapte als ze de liefde bedreven.

Frans was heimelijk verliefd geweest op Ronald. Maar toen Els in huis kwam, werd de situatie wat anders. De vriendschap leed er niet onder, zeker niet omdat na niet al te lange tijd Frans hen kennis liet maken met zijn maatje Gerrit. Dat bracht Els toch aan het denken. Hoe zou de toekomst van Ronald en haar eruit komen te zien? Zouden ze genoeg van elkaar krijgen als ze alleen maar oog hadden voor elkaar, het bed en weinig andere sociale contacten hadden? Ze wist dat dit op den duur funest kon zijn voor een relatie. Ze besloot om de knoop door te hakken. Ze solliciteerde bij verschillende bedrijven en werd al snel gevraagd langs te komen bij een Social Media Bedrijf in Amsterdam.

Ronald had inmiddels een fotografie opleiding afgerond en dat werd uitgebreid gevierd in hun stamkroeg 'De Lantaarn'. Daar maakte Els bekend dat ze een baan had aanvaard. Voor haar vrienden was dit een totale verrassing, ook voor Ronald. Ze schepte wel plezier in het feit dat ze haar vrienden zo wist te verrassen. In een overmoedige bui had ze ter plekke Ronald ten huwelijk gevraagd. Ronald was eerst overdonderd geweest. Net als de rest van de kroeg. Maar toen barstte het gejuich los. Ronald was dolgelukkig; hij had al vaker rondgelopen met het plan om haar ten huwelijk te vragen, maar durfde het niet. Hij was bang dat ze "nee" zou zeggen. Hij was doodsbang geweest dat hij haar zou verliezen als hij haar een aanzoek zou doen. Maar gelukkig, Els had het waarschijnlijk goed aangevoeld en het feestje in 'De Lantaarn' was een mooi moment om hem te vragen. Uiteraard werd hun huwelijksfeest twee maanden later uitgebreid gevierd in hun stamkroeg.

Els werkte enkele jaren, totdat ze een kind kreeg. Ze besloot om haar baan op te geven. Ze bracht een gezonde jongen ter wereld. Af en toe deed ze nog een opdracht voor haar voormalige werkgever. Dit ging uiteraard erg gemakkelijk via internet. De soort opdrachten maakte het mogelijk dat ze dat thuis kon uitvoeren.

Toen hun zoon Maikel naar de basisschool ging, besloot Els om te zoeken naar een betaalde baan. Ze wilde meer onder de mensen komen. Niet thuis achter de computer werken, maar op een kantoor. Via via hoorde ze dat een bedrijf in Zandvoort iemand nodig had ter vervanging van zwangerschapsverlof van een van de medewerkers. Els solliciteerde en werd nog dezelfde week uitgenodigd voor een gesprek. Ze maakte kennis met Gijsbert Timmerman, de teamleider van het Digital World (DW). Hij vertelde haar dat hij dringend iemand nodig had, want zijn assistente Buhay was al met zwangerschapsverlof gegaan. Ze had meteen “Ja” gezegd tegen dit aanbod. Dan kon ze mooi rustig beginnen en kijken of ze inderdaad het moederschap met een baan kon combineren. Het tijdelijk contract zou in eerste instantie voor vier maanden gelden.

Hoofdstuk 2

Het werk op het kantoor van DW viel Els alles mee. Ze vond het interessant werk. In het begin moest ze vooral Gijsbert assisteren als hij nieuwe projecten binnen bracht. Normaal gesproken was dat de taak van Buhay, maar die was met zwangerschapsverlof. Het was de bedoeling dat Buhay na haar verlof twee dagen per week zou komen werken. Tijdens die dagen zou Els dan de administratie verzorgen terwijl Buhay de baas zou assisteren. Ze was al snel ingewerkt. Elke dag reed ze met de trein van Amsterdam naar Zandvoort.

“Vind je dat nu nooit vervelend, met de trein?” had Ronald haar gevraagd.

“Nee joh, natuurlijk niet. Dan kan ik lekker bijkomen, beetje hangen.”

“Je kunt ook overwegen om een auto te nemen”, antwoordde Ronald.

“Nee, absoluut niet. In de zomer is het veel te druk op de weg. Dan ben ik uren onderweg om op m'n werk te komen!”

“Maar hoe doen je collega's het dan?” vroeg Ronald nieuwsgierig. Daar had Els eigenlijk nooit op gelet. Ze had even moeten nadenken.

“Een paar komen op de fiets, die wonen in de omgeving. Twee of drie komen uit de buurt van Alkmaar en Purmerend, maar hun reisprobleem is binnenkort verleden tijd, want Gijsbert opent een nieuwe vestiging in West-Friesland. Daardoor kan ik blijven werken in Zandvoort, weet je wel?”

“En degene voor wie je invalt?” vroeg Ronald. Els had hem een beetje vreemd aangekeken.

“Ja, Buhay. Daar is iets vreemds mee aan de hand. Niemand heeft het haar ooit durven vragen, maar zij gebruikt als enig personeelslid een leaseauto van DW.”

“Huh, waarom dat?” vroeg Ronald.

“Ja, dat weet eigenlijk niemand, hoewel er wel wat roddels zijn”,

antwoordde Els.

“Nou ja, ik neem aan dat ze die leaseauto moet inleveren op het moment dat ze als parttimer terugkomt.”

“Nee, dat is nou het gekke. Ze mag die auto blijven gebruiken”, antwoordde Els op een merkwaardige toon.

Ze hadden elkaar even aangekeken en schoten toen in de lach.

“Seks op de werkvloer bedoel je?” vroeg Ronald met pretoogjes.

“Haha, dat heb ik niet gezegd. Ik ken haar niet. Maar ik vang wel eens wat op. Mijn collega's hebben hun ogen niet in hun achterhoofd zitten.”

Els begon het werk steeds leuker te vinden. Ze vond Gijsbert wel een charmeur. Hij had het vermogen om vrouwen om zijn vingers te winden. Niet dat het bij haar zou lukken, want Els was dolgelukkig met Ronald en zou er niet aan moeten denken om een verhouding met Gijsbert aan te gaan. Ze moest wel even fantaseren hoe dat dan zou zijn. Daardoor lette ze niet goed op.

“Volgende week begint Buhay weer”, zei Gijsbert.

“Huh, wat zeg je?” vroeg Els. Ze keek verbaasd op uit haar overpeinzingen.

“Haha, je hoeft niet bang te zijn hoor. Je zult haar vast leuk vinden”, antwoordde Gijsbert.

“Wie?” vroeg Els een beetje onnozel.

“Buhay. Ik zeg net dat ze volgende week weer gaat werken.”

“Leuk”, antwoordde Els.

De kennismaking met Buhay was inderdaad leuk. Het bleek een spontane knappe vrouw te zijn. Ze was iets groter dan Els. Ze droeg altijd een strakke lange broek die haar kleine billen goed deden uitkomen. Dit kwam natuurlijk ook omdat Buhay altijd dunne strings droeg. Els kon zien dat Buhay een push-up BH droeg, om haar kleine borsten wat meer volume te geven. Buhay droeg vaak wat loshangende shirts. Als ze zich wat voorover bukte, had je een goede kijk op haar fraai gevormde borsten. Kortom, een verleidelijk lichaam en Els kon zich goed indenken dat menig man

met extra belangstelling naar Buhay keek. Els wist verder nog niet veel van haar. Haar gelaatsuitdrukking was niet helemaal Hollands. Het leek wel of er wat Zuid-Amerikaans bloed door haar aderen vloeide. Zoals van tevoren was afgesproken nam Buhay weer haar oude werk op zich, als assistente van Gijsbert als hij nieuwe websites bouwde. Ze ging twee dagen per week werken. Tijdens die dagen nam Els de administratie van DW voor haar rekening of besprak met klanten het opzetten van Social Mediaprojecten. Het werd voor Els op die manier een mooie afwisselende baan.

Na verloop van tijd stelde Ronald voor om Buhay en haar man eens uit te nodigen voor een etentje bij hen thuis. Els bracht de boodschap over en kwam meteen met de suggestie dat ze het komend weekend meer dan welkom zouden zijn.

“Nee, komend weekend gaat niet”, zei Buhay. “Ik ben dan in Duitsland.”

“Oh, wat leuk”, antwoordde Els. “Waar gaan jullie dan heen? Geen probleem voor Mieneke Elena om dat verre stuk te reizen?”

“Ik neem haar niet mee. Mat blijft met haar thuis. Gijsbert heeft voorgesteld dat ik met hem mee ga om de oude leaseauto weg te brengen. Hij heeft de auto verkocht aan een stel vrienden van hem. Ik rijd dan mee in de nieuwe auto, zodat hij ook weer naar Zandvoort kan komen.”

Dit bevreedde Els een beetje. Buhay die haar man en kind een weekend achter liet om met de baas naar Duitsland te gaan? Enfin, Buhay was een volwassen vrouw en zou wel weten wat ze deed. Ze bracht de boodschap over aan Ronald.

“Een ander keertje dan maar”, had hij geantwoord. “Er komen nog genoeg maanden om jouw collega een keertje uit te nodigen. Vertelde je me niet dat ze ook van fotografie houdt? Ik ben benieuwd naar wat ze fotografeert.”

Een paar weken na het Duitsland-weekend moest Els een keer overwerken. Er was wat achterstand met de administratie vanwege

de drukke voorbereidingen van nieuwe opdrachten. Er waren die dag niet veel onlineprojecten te doen. Halverwege de middag verlieten Gijsbert en Buhay het DW-pand om in de duinen te gaan hardlopen. Ze hadden samen het plan opgevat om mee te doen met een hardloopwedstrijd. Els bleef alleen achter. Ze kon zo lekker opschieten met de administratie. Toen ze even in het magazijn was, kwamen Gijsbert en Buhay terug van hardlopen. Ze hadden niet in de gaten dat Els nog steeds aanwezig was en gingen naar het aangebouwde gastenverblijf. Na een tijdje kwam Els weer uit het magazijn tevoorschijn en werkte verder aan de administratie. Ze stuitte op een probleem. Er was iets niet helemaal in orde met een factuur die Gijsbert had ondertekend. Ze zou Gijsbert hierover aan de tand voelen zodra ze hem zou tegen komen. Wel, eigenlijk kon dat meteen wel, want ze hoorde wat gestommel in het logeergeedeelte van hun bedrijfspand. Achter de kantoren was nog een aanbouw. In deze aanbouw was een zitkamer, slaapkamer, keukentje en douche-WC combinatie. Gijsbert had dit laten bouwen omdat het af en toe voor kwam dat hij nachten door moest werken aan nieuwe projecten. Meestal dan met zakenpartners in het buitenland, zoals de VS of Australië. Heel af en toe kwam zo'n zakenpartner over uit het buitenland en kon dan mooi gebruik maken van de aanbouw. Dat scheelde weer hotelkosten.

Ze maakte een kopie van de betreffende factuur en liep door de verbindingsgang naar de aanbouw. Els liep altijd zachtjes, meestal onhoorbaar. Ze had het vermogen om mensen de schrik aan te jagen als ze plotseling in een kamer verscheen. Ook nu maakte ze nagenoeg geen geluid. In de zitkamer was niemand te zien. De deur naar de slaapkamer stond op een kier. Els liep naar de deur en wilde het open duwen. Maar ze trok haar hand snel van de deurskruk terug. Ze hoorde de stemmen van Gijsbert en Buhay. Een beetje nieuwsgierig gluurde Els door de smalle deurspleet naar binnen. Het verbaasde haar niet dat ze Gijsbert en Buhay in bed zag liggen, allebei compleet naakt. Els bleef even kijken naar het tweetal. Het kale hoofd van Gijsbert glom van het zweet. De be-

wegingen werden steeds heviger. Els trok zich voorzichtig terug. Ze hoefde geen getuige te zijn hoe haar baas bovenop Buhay klaarkwam. Zachtjes liep ze terug naar haar kantoor, pakte haar tas en verliet zachtjes het pand. 's Avonds vertelde ze het verhaal aan Ronald. Hij haalde zijn schouders op. Wat maakte hem het uit met wie Buhay lag te neuken.

“Maar haar man dan, weet die ervan?” vroeg hij.

“Geen idee. Voor zover ik weet zit hij in het buitenland. Haar moeder zorgt voor haar dochter als ze moet werken.”

“Tja, het is haar leven. Maar dat verklaart dan wel waarom ze over een leaseauto kan beschikken.”

Wat Ronald betrof was het hiermee afgedaan. Niet voor Els. Het hield haar toch wel bezig. Ze maakte zich toch wel een beetje bezorgd om Buhay.

Een paar weken later vond Els een aanleiding om even apart met Buhay te praten. Er heerste weer eens een bedrukte sfeer in het kantoor van Gijsbert. Gijsbert en Buhay zeiden weinig tegen elkaar. Tijdens de lunchpauze verliet Buhay het bedrijfspand. Els liep snel achter haar aan en vroeg of ze mee mocht. Buhay aarzelde even.

“Is goed, stap maar in.”

Samen reden ze naar de boulevard. Buhay parkeerde de auto op ‘haar’ plekje.

“Hoe was je vakantie?” begon Els het gesprek.

“Goed hoor. We hebben het reuze naar ons zin gehad.”

Terwijl ze die woorden uitsprak, keek Buhay met een stralende glimlach naar Els. Iets in haar stem vertelde Els dat Buhay niet helemaal de waarheid sprak. Ze kon zich inhouden om daar iets over te zeggen. Ze vond het belangrijker dat ze Buhay’s vertrouwen ging winnen.

“Heb je nog leuke foto’s gemaakt van de vakantie?”

Buhay’s ogen begonnen te glimmen.

“Ja joh, erg mooie foto’s. Is mijn hobby, moet je weten. Ik vind het

ontzettend leuk om foto's te maken.”

“Dat meen je niet”, zei Els. “Dat is ook mijn hobby. Wat toevallig. Heb je misschien wat foto's bij je?”

Buhay schudde haar hoofd.

“Helaas niet, maar ik kan donderdag wel een paar albums meenemen, als je wilt”, stelde Buhay enthousiast voor.

“Graag”, antwoordde Els. Fotografie, dat zou een mooie start zijn om meer bevriend te worden met haar collega.

Buhay hield woord. Die donderdag had ze een paar foto's bij zich, ook van haar laatste vakantie. Mieneke zag er alleraardigst uit op de foto. Matthew keek niet altijd even vrolijk, maar Els hield wisselijk haar mond. Ze complimenteerde Buhay met het resultaat. In een opwelling zei ze: “Zeg Buhay, wij hebben een paar vrienden met allemaal dezelfde passie voor fotografie. Zou je het leuk vinden om een keertje een fotografie-avond bij te wonen? We komen ongeveer een keer per zes weken bij elkaar. Iedereen heeft dan een paar foto's bij zich die we aan elkaar laten zien. Dan gaan we daar gezellig over discussiëren.”

In eerste instantie keek Buhay bedenkelijk.

“Ik weet het niet, zo goed zijn mijn foto's nu ook weer niet”, zei ze.

“Niet zo gek doen, ik vind jouw foto's echt super. Kom op joh, gewoon een keertje doen. Als je het leuk vindt, dan blijf je. Zo niet, dan was het voor één keer. Maar dan heb je wel een gezellige avond gehad. Want we hebben altijd heel veel lol met elkaar.”

Buhay liet zich overhalen door Els. Ze nam wat foto's mee naar de bijeenkomst bij Els thuis. Vanaf het allereerste moment voelde ze zich meteen welkom. En had ze met haar kinderfoto's een plaatsje veroverd bij de ‘The Friends’-groep.

“Hebben jullie nooit overwogen om een tweede kind te nemen?” had Els een keertje aan Buhay gevraagd.

“Jawel, maar eerlijk gezegd lukt het niet zo goed”, antwoordde Buhay.

“Mijn ouders konden ook geen kinderen krijgen. Dat duurde totdat ze bijna veertig waren. Ze hadden de hoop op vervulling van hun kinderwens al helemaal opgegeven toen mijn moeder plotseling zwanger bleek te zijn. En zie: tet tet tettet. Toen kwam ik. Het mooiste wat Afrika is overkomen. So, never give up your dreams!” Buhay moest lachen om die laatste woorden.

“Yes, never give up. En ja, je bent inderdaad mooi”, glimlachte ze. “Dank je, jij mag er anders ook wel zijn”, zei Els. “Volgens mij ben je een halfbloed. Het zou mij niet verbazen dat je wat Zuid-Amerikaans bloed in je hebt.”

“Wel, blijf je je daarover nog maar even verbazen”, zei Buhay. “Dat vertel ik je een andere keer wel. Het is nu bijna tijd om weer te werken.”

“Jeetje, je houdt me wel in spanning. Trouwens, wist je dat de vrouw van Gijsbert opnieuw in verwachting is? Volgens mij wordt dit hun vierde of vijfde kind.”

“Werkelijk?” vroeg Buhay met een vreemde stem.

“Yep, ik hoorde het tijdens de koffiepauze. Gek hoor, hij loopt al tegen de vijftig. Heeft hij dan zo’n jonge vrouw?”

“Geen idee”, antwoordde Buhay.

Op dat moment ging het mobieltje van Els. Ze keek op het scherm en zag dat Ronald haar probeerde te bereiken.

“Sorry, m’n mannetje. Moet ik even beantwoorden”, zei ze tegen Buhay. Ze stond op en liep een beetje bij Buhay vandaan om vervolgens de oproep te beantwoorden. Buhay keek even naar haar. Toen stond ze op en begon met de middagwerkzaamheden. Het was Els niet opgevallen dat Buhay kwaad had gekeken toen Els meldde dat Gijsbert opnieuw vader zou worden.

INTERMEZZO 1

De overige drie hadden de brunette ervan weerhouden om laat op de avond nog aan te bellen bij het vakantiehuis. De volgende dag ging ze er dan toch heen. Na vruchteloze pogingen liep ze ten einde raad om het vakantiehuisje heen. Ook de achterdeur was goed afgesloten maar de brunette zag dat het raampje op een kier stond. Even aarzelde ze. Toen vermande ze zich en opende het keukenraam. Ze klom naar binnen en vulde de jerrycan met water. Op het moment dat ze weer naar buiten wilde klimmen, hoorde ze een geluid. Ze ging op onderzoek uit. Het geluid had veel weg van gekerm. Misschien lag de bewoner ergens gewond in het vakantiehuisje. In het kleine portaalje hoorde ze het gekerm nogmaals. Het kwam achter een deur vandaan. De brunette bedacht zich geen moment en opende de deur. Vanaf dat moment begon een nachtmerrie die verscheidene dagen zou duren.

“Dus toen vonden jullie dat Australische meisje”, vroeg Dick.

De brunette knikte. Ze vertelde van de zenuwslopende tocht naar de grens. Susan, het Australische meisje dat maandenlang gemarteld en verkracht was door Ramez de Rosa, was volkomen apathisch geweest. Na langdurige omzwervingen en omkoperijen gelukte het het viertal om Susan Panama binnen te smokkelen. Daar aangekomen reden ze direct naar de Amerikaanse ambassade. De CIA hoefde niet lang na te denken. Het vijftal werd meteen op een vliegtuig naar Langley gezet. En zo kwamen ze bij de opnieuw geïnstalleerde ‘Drug-store’ groep terecht.

Kathleen werd halsoverkop teruggehaald. Dick vond dat zij de aangewezen persoon was om Susan te ondervragen. En het gelukte Kathleen om belangrijke informatie los te krijgen. Langzaam maar zeker kwam Susan los uit haar verdoving. Stukjes bij beetje vertelde ze haar verhaal. Aan de hand van haar verklaringen werden extra spionagevluchten uitgevoerd boven het gebied waarvan men aannam waar het kasteeltje kon staan. Na een week had een E-2C

Hawkeye geluk. Een speciale eenheid CIA-agenten werd erop afgestuurd.

De kasteelheer keek nog een keer in het rond. Zijn trouwe wachters waren allemaal dood. Het vergif had zijn uitwerking niet gemist. Even overwoog hij of hij de lijken wel of niet in de slotgracht zou dumpen. Hij verwierp het idee. Hij had nog tijd genoeg. Volgens de inlichtingen die hem hadden bereikt, kon de CIA er op z'n vroegst over een uur aankomen. Vanuit de lucht was het haast onmogelijk. Dat betekende dus dat ze door het oerwoud moesten komen. En daar werden ze voorlopig tegen gehouden door alle verstopte boobytraps.

De kasteelheer liep met grote passen naar de bibliotheek. Hij opende het bureau en pakte wat formulieren die eventueel belastend konden zijn. Hij was zo verstandig om het niet ter plekke te verbranden. Met de moderne technologie zou het de Amerikanen kunnen lukken om de verbrande boodschappen weer tevoorschijn te toveren. Hij had echter niet in de gaten dat, bij het pakken van de formulieren, hij een foto van een vrouw op de grond liet vallen. De knappe vrouw stond voor een restaurant. Op de gevel stonden Italiaanse woorden. Zijn voet schoof de foto onder zijn bureau. De foto lag onderste boven

Als laatste pakte hij een dunne map. Op de map stond een doodskop. In de map stonden een paar plaatsen vermeld waar hij ampullen had laten verstoppert. Ampullen met het dodelijke, chemische wapen. Even aarzelde de kasteelheer. Toen pakte hij zijn pen en schreef een paar woorden onder de doodskop. De map liet hij op zijn bureau liggen. Vervolgens opende hij de geheime deur en liep door de tunnel, de vrijheid tegemoet.

“Verdomme”, riep Dick toen het bericht doorkwam dat de Fere ontsnapt was.

“Maar ze hebben toch de aantekeningen gevonden waarin de vindplaatsen van die ampullen staan vermeld”, zei Tom.

Dick keek Tom aan.

“Ja, maar zoals al op de map stond: een kleine selectie. God mag weten waar de andere ampullen zijn gebleven. Is er verder nog iets gevonden?”

“Er lag een foto van een vrouw onder zijn bureau. Op de achterkant staat haar naam: Felsina. Zo te zien is de foto in Italië genomen. Op dit moment wordt het verder onderzocht. Haar naam hebben we verder nog niet in verband kunnen brengen met de Fere.”

“En verder?”

“De CIA is meteen begonnen om de plaatsen af te grendelen die in de aantekeningen staan vermeld. En inderdaad, de gegevens kloppen.”

“Nou, wat is er dan nog?” vroeg Tom op een haast vrolijke toon.

“Op de omslag van die map heeft onze geheimzinnige Colombiaan geschreven dat hij binnenkort terug zal slaan. Nog harder. Hij wacht op het juiste moment.”

“Dat juiste moment kan al heel spoedig komen”, mompelde Kathleen. “Als Amerika in oorlog raakt met Syrië en Noord-Korea, dan krijgt de Octopus vrij spel. Overigens, dankzij die Australische weten we nu op wie we jacht maken. Ze heeft de geheimzinnige tegenstanders geïdentificeerd aan de hand van de video-opnames van CNN. Ze wees zonder aarzeling Ramez de Rosa en zijn baas aan. De computers hebben vervolgens goed werk geleverd en we weten nu wie die Octopus -of zoals hij zichzelf noemt: Jefe- is. Dat maakt het voor ons wel een stuk gemakkelijker om onze jacht voort te zetten.”

“En dat brengt ons voor het volgende dilemma. De president heeft ons verzocht om de kwestie ‘Syrië’ te onderzoeken. En IS.”

“Ik vraag me af wat nog bedreigender kan zijn dan de chemische wapens die Octopus tot nog toe heeft gefabriceerd”, zei Paul.

“Nucleaire wapens?” opperde Michaël.

Dick schudde zijn hoofd.

“Ik weet het niet. Een ding is me in ieder geval duidelijk. Die Octopus, zoals jij hem noemt, Kathleen, die Octopus heeft genoeg

macht om erachter te komen wanneer we hem op de hielen zitten. De CIA-overval was in het diepste geheim voorbereid en toch wist hij het ruimschoots op tijd. Geen van zijn handlangers heeft zijn tegenactie op het kasteel overleefd. We zullen een onbekende agent in de strijd moeten werpen. Dat moet ook wel, want wij moeten ons verder concentreren op Iran. Ik stel voor dat alleen Kathleen zich met Colombia bezig blijft houden. Per slot van rekening heeft zij het meeste bereikt van ons allen. Alleen, zij zal hulp nodig hebben. Van iemand die nog niet voorkomt in de computers van de CIA. Het is toch zeer aannemelijk dat de Octopus op de een of andere manier het Prism systeem van de NSA heeft gehackt en daar zijn voordeel mee heeft gedaan.”

Het bleef een ogenblik stil. Toen nam Kathleen het woord.

“Ik weet wel iemand. Of liever gezegd: een groep fotografen met genoeg motivatie om de jacht opnieuw te openen.”

“En hoe wil je hen benaderen? Gewoon opbellen en vragen of ze hun leven in de waagschaal willen stellen om een of andere Octopus te gaan vangen?”

Kathleen keek Dick aan.

“Octopus is misschien het verkeerde woord. Còrdoba heeft de leider vergeleken met de Hydra. Het enige wat we hoeven te doen is Hercules eropaf te sturen. En dan zodanig dat Hercules niet weet dat hij door ons gebruikt wordt.”

Hoofdstuk 3

Nadat we Maikel en Pierre naar bed hadden gebracht, gingen we gedrieën in de huiskamer zitten. Els vertelde honderduit over Engeland. Ik voelde me vanbinnen warm worden. Nu pas besepte ik hoezeer ik mijn vrouw en kind de afgelopen week had gemist.

“En, hoe is het met jou?” vroeg ik aan Sue.

“Je bedoelt dat ik de dood van Klaas en Patty heb kunnen verwerken? Je hebt een fijne vrouw, Ronald. Ze heeft me de laatste weken enorm geholpen. Ik heb van haar begrepen dat Klaas al jaren bezig is geweest met illegale praktijken. Ik ben blij dat dat buiten de publiciteit is gebleven. Ik wil het niet goedpraten, maar nogmaals, ik ben blij dat die bloedzuigers van ‘De Zender’ er niet achter zijn gekomen.”

Het was een ogenblik stil. Ik verzamelde moed om Els de volgende mededeling te doen. Waarschijnlijk voelde ze het aan, want ze moedigde me aan om te vertellen wat er op mijn hart lag. In korte bewoordingen vertelde ik de twee vrouwen wat er de laatste dagen in Amsterdam was voorgevallen.

“En waar is Kathleen nu?” mompelde Els toen ik uitgesproken was.

Susanne keek me met grote ogen aan.

“Ik snap er niets van. Begrijp ik het goed dat er van alle kanten jacht wordt gemaakt op die vrouw? En dat jij het al die tijd hebt geweten?”

“Wij”, verbeterde Els haar.

Een paar huizen verder zat een man zich te verbijten. Hij kon het gesprek woordelijk verstaan. Vol spanning wachtte hij op het moment waarop de verblijfplaats van Kathleen onthuld zou worden. Plotseling werd de deur achter hem met een ferme trap opengetrapt. De man strekte zijn arm om de klaarliggende UZI te pakken. Halverwege de beweging hoorde hij een zachte plof. Vlak naast zijn hand sloeg een kogel in.

“De volgende zal je hoofd binnendringen”, hoorde hij een stem zeggen.

Hij geloofde de stem en deed geen verdere pogingen om zich te verdedigen.

De commissaris nam de hoorn van de haak. Hij luisterde een ogenblik en zijn gelaat verhelderde.

“De af luisterpost is voorlopig uitgeschakeld. Ronald had zich bijna versproken, vandaar dat Jaarsma in moest grijpen. Hij blijft op die kamer totdat Ronald naar bed gaat. Tegen die tijd zal Ronald zichzelf wel weer onder controle hebben.”

“Die stomme zak. Jammer, maar ik neem aan dat Jaarsma er alleen voor zorgt dat de verblijfplaats niet genoemd wordt?” vroeg Johan van Gelder.

De commissaris knikte met zijn hoofd.

Dikke Piet keek met een ongelovige blik naar Manders.

“Dus een wildvreemde man dringt de kamer van Ton binnen, slaat hem neer en rolt zijn portemonnee. En dan gaat hij weer weg, zomaar, zonder verder iets uit te vreten.”

Manders beaamde dat.

“De vreemde bezoeker nam trouwens ook de UZI mee. Maar voor de rest, alles stond er nog. Zelfs de mobiele telefoon nam nog alles op wat er verderop werd besproken.”

Dikke Piet wreef met zijn dikke hand langs zijn kin. Hij dacht een ogenblik diep na.

“We zullen het er maar op houden dat die inbreker per toeval op Ton stuitte. Heb je nog kunnen nagaan of er met de opnames is geknoeid?”

“Nee, het apparaat bleef werken gedurende het half uur dat Ton buiten westen heeft gelegen.”

“Voor de zekerheid kunnen we een waarschuwing laten horen”, zei Còrdoba nadat Manders de gebeurtenissen van die nacht had vertaald.

“Ik neem aan dat u een passende suggestie hebt?” zei Dikke Piet.

“We trakteren ze op een cocktail, een Molotov-cocktail wel te verstaan”, grijnsde de Colombiaan.

“Laat Piet dat maar regelen, samen met die smeris”, beval Dikke Piet.

“Was er verder nog iets gebeurd?”

“Die fotograaf was in de ochtend vertrokken. Vlak na zijn vertrek kwam een vrachtauto voor rijden om een nieuwe wasmachine en een nieuwe wasdroger te brengen. De monteurs hadden ongeveer een half uurtje nodig om het te installeren en namen de oude machines en de grote dozen netjes mee. Daarna is het rustig gebleven in het huis.”

De volgende ochtend nam ik afscheid van Els. Els en Maikel zouden thuisblijven, want er zou een nieuwe wasmachine en wasdroger afgeleverd worden. Ik nam Sue en Pierre mee en bracht hen naar hun eigen huis. Ik moest gewoon blijven doen alsof er niets aan de hand was. Dus ging ik naar de garage waar Steven al de benodigde apparatuur aan het opstellen was. De ramen waren voor de verandering wat verduisterd, zodat we geen last hadden van pottekijkers en invallend zonlicht. Het personeel had die dag vrijaf gekregen zodat ik ongestoord opnames kon maken van de snelle bolides. Om elf uur was Irene klaar met het naaktmodel. Chantal, zo heette het model, had deze opdracht te danken aan mijn opdrachtgever. Manders vond dat ze een seksy uitstraling had. Ik vond het meer een type voor de Walletjes. Het zou me niets verbazen dat het inderdaad een hoer was. Ik had de grootste moeite om haar ervan te weerhouden de sportauto te verkrachten. Mijn opdracht was om reclamefoto's te maken, geen porno. Na een paar uur hard zwoegen begon Chantal het eindelijk een beetje te begrijpen. Ze lag niet langer wijdbeens op de motorkap, en ook de verstellingspook werd wat met rust gelaten.

“We gaan vanavond zeker gewoon door”, zei Irene die wel begreep dat ik door die geile trien behoorlijk op het schema achter was

geraakt.

“Ja, maar als het kan niet al te laat, want vanavond moet ik nog naar Buhay voor onze maandelijkse avond. Nee Steven”, riep ik toen Steven aanstalten maakte om een flitser te verplaatsen. Nadat Steven zijn fout gecorrigeerd had, wendde ik me weer tot Irene.

“Bel jij Els even om te zeggen dat we doorwerken. Ze hoeft niet met het eten te wachten.”

“Een gezellige pief ben jij. Komt je vrouw na weken thuis, en jij gaat werken”, lachte Irene toen ze zich verwijderde.

Ik haalde m'n schouders op en wijdde me weer aan m'n werk. Chantal deed verwoede pogingen om Steven te verleiden. Nadat ik haar tot orde had geroepen, konden we verder gaan. Even later kwam Irene terug.

“Er wordt niet opgenomen”, zei ze.

“Ach, ik weet het alweer”, herinnerde ik me. “Ze is natuurlijk met Susanne meegegaan om haar te helpen met boodschappen en dergelijke. Ze zal daar wel blijven eten en dan Sue helpen wat spullen bij elkaar te zoeken. Sue en Pierre komen voorlopig bij ons wonen.”

Ik had het mis.

Op hetzelfde tijdstip probeerde Jaarsma Johan te bereiken. Maar Johan leek wel van de aardbodem verdwenen te zijn. Ten einde raad belde hij het nummer van Claudia. Ook daar kreeg hij geen contact. Jaarsma draaide zijn stoel een kwartslag om en keek naar zijn schoonvader.

“Niets, ook Claudia is niet te bereiken.”

“Volgens mij moet hij nog in de stad zijn. Als ze samen de stad uit zouden gaan, dan had ik het wel vernomen.”

De commissaris krabbelde iets op een briefje en overhandigde het aan Jaarsma. Die las het met gefronste wenkbrauwen en keek de commissaris vragend aan. De commissaris beduidde Jaarsma dat hij geen vragen moest stellen. Jaarsma las het briefje nog eens.

“We worden afgeluisterd. Opper de suggestie Pietersen.”

“Eh, misschien is er iemand die weet waar Johan is”, zei Jaarsma aarzelend.

Hij keek de commissaris doordringend aan. Die moedigde hem aan om door te praten.

“Misschien weet Pietersen, die advocaat, wel waar Johan is.”

“Ja, dat is een goed idee, Gerben. Probeer Pietersen te bereiken.”

Jaarsma draaide het nummer. Hij kreeg meteen contact; het leek wel alsof Theo op het telefoontje zat te wachten. Jaarsma vernam van Theo dat Johan, Claudia, Els en Ronald die avond bij Buhay zouden zijn, voor hun maandelijkse fotografie bijeenkomst.

“Mooi, dan weten we tenminste waar ze vanavond te bereiken zijn.”

Er kwam een agent het kantoor van de commissaris binnenlopen. Hij overhandigde hem een rapport. De commissaris keek er vluchtig in, alsof hij de uitslag al kende. En in feite was dat ook zo. De brand, die het woonhuis van Ronald Jansen volledig in as had gelegd, had ook twee slachtoffers geëist. De twee totaal verkoolden lichamen konden slechts aan hun gebit geïdentificeerd worden. Het zojuist ontvangen rapport was afkomstig van de tandarts die zijn gegevens had gecontroleerd met wat hij een uur daarvoor in het mortuarium had onderzocht. De tandarts was zeker van zijn zaak. De commissaris haalde opgelucht adem.

Na het telefoontje ging Theo achter zijn computer zitten. Hij typte wat gegevens in. Claudia keek over zijn schouder mee. In haar ogen blonken tranen. Theo kon zich beter beheersen. Ze spraken geen woord. Theo sloeg de ingetypte gegevens op en controleerde of alle bestanden op de USB-stick stonden. Claudia wees naar de monitor. Ze pakte een vel papier en schreef ‘De datum klopt niet’. Theo las het en schreef eronder ‘Ik moet wel de datum van gister gebruiken.’

Claudia dacht een ogenblik na en toen verhelderde haar gezicht. Ze begreep waarom. Ondertussen was Theo bezig een kopie van de USB-stick te maken. Van de kopie verwijderde hij een paar be-

standen en beduide Claudia dat ze naar beneden moesten gaan. Zachtjes sloop Claudia achter Theo aan.

In de huiskamer zaten Susanne en haar zoontje Pierre. Zonder iets te zeggen nam Pierre de USB-stick in ontvangst en samen met Susanne vertrok hij richting politiebureau.

Hoofdstuk 4

Ik gaf de fotocamera aan Steven, gaf Irene een zoen in haar nek en gaf, ondanks alles, Chantal een hand.

“Ik neem jouw auto, Ireentje”, zei ik.

“Da’s goed, Steven brengt mij wel thuis.”

Ik keek op mijn horloge. Ik had nog wat tijd om Els op te bellen. Na een aantal vergeefse pogingen sloot ik mijn mobieltje. Even overwoog ik om via huis te gaan. Maar ik was al laat. Ik kon het beter nog eens bij Theo proberen. Ik zwaaide mijn assistenten gedag en vertrok in het Renaultje.

Toen ik de Keizersgracht opreed, werd ik staande gehouden door een politieauto. Ik haalde mijn rijbewijs tevoorschijn en bad in stilte dat Irene niet vergeten was het oude lel naar de APK-keuring te brengen. De politieman had geen belangstelling voor mijn rijbewijs.

“Ronald Jansen?” vroeg hij.

Ik keek hem even verbaasd aan en knikte toen bevestigend.

“Volg mijn auto”, zei de politieman en zonder verdere uitleg stapte hij in zijn eigen auto en reed weg.

Even aarzelde ik of ik hem nu wel of niet moest volgen. Ik kende hem van gezicht, het was een jong pikkie, vers van de politieschool en onder de hoede van Johan gesteld. Mijn wantrouwen maakte al snel plaats voor nieuwsgierigheid en ik volgde de politieman. Tot mijn stomme verbazing reed hij naar het westelijk havengebied. Mijn mond viel helemaal open toen ik op de bekende plaats de gestalte van Kathleen ontwaarde. Wat zou er aan de hand zijn?

Kathleen keek me zwijgend aan. Er vloeiden tranen uit haar ooghoeken. Een beklemmend gevoel maakte zich van me meester. Het was alsof iemand mijn strot dichtkneep.

“Els en Maikel”, stamelde ik.

Kathleen knikte. Er stapte iemand uit de politie-auto. Ik zag dat het niet het jonge pikkie was. Het was de commissaris, de baas van Johan. Hij liep op me af en legde zijn hand op mijn schouder.

“Er is een brand geweest. Het spijt me vreselijk voor je.”

Een kille woede maakte zich meester van me. Mijn vuisten balden zich en met een stem die niet van mij was vroeg ik: “Die brand is zeker niet spontaan begonnen.”

Op het moment dat ik de vraag gesteld had, wist ik het antwoord. Ik draaide me om en wilde in de Renault stappen. Met een paar snelle passen was Kathleen bij me.

“Blijf hier Ronald. Je kunt niets doen. Laat het aan de politie over.”

Ik schudde haar hand van me af en stapte in de auto. Het contact-sleuteltje was verdwenen. Ik klom weer uit de auto en keek om heen. Het pikkie deed net alsof zijn neus bloedde. Hij vroeg erom.

Jaren geleden was ik eens in elkaar geslagen door een klasgenoot. Koos Termaat, momenteel volop in de politiek actief, maar in het geheim een van de actiefste leden van de ADN, de verboden groepering die het liefste alle migranten aan stukken sneed. Nadat ik toendertijd door die racist in elkaar was geslagen, had ik jarenlang karatelessen gevolgd. Mijn diensttijd had me volop in de gelegenheid gesteld om me voor te bereiden op het behalen van de zwarte band. Het luie leventje, samen met Els en Frans, in ons eerste pand had daar een stokje voor gestoken. Sinds die tijd had ik weinig geoefend. Maar evenals schaatsen verleer je zoiets nooit meer.

Dat ondervond ook de politieman die mijn contactsleuteltjes uit de auto had gehaald. Met een paar rake klappen velde ik hem en ont-futselde hem de sleuteltjes. Ik keek de commissaris aan en was in staat om hem ook neer te slaan als hij mij zou belemmeren te ver-trekken.

“Laat die sleuteltjes vallen”, zei Kathleen met een vreemde stem. Ik draaide me om en zag dat ze een pistool op me gericht hield.

“Wil jij me belemmeren om de dood van mijn vrouw en kind te wreken?” vroeg ik ongelovig.

“Ja”, zei ze met vastberaden stem.

Ik geloofde haar niet. Ik liep kalm op haar af. Zonder verdere

waarschuwing haalde ze de trekker over. De eerste kogel drong in mijn linkerbeen, de tweede in mijn rechter. Verbaasd keek ik haar aan. Ik zakte in elkaar, mijn benen konden me niet langer dragen. De tranen stroomden over mijn wangen. Die godverdomse teef wilde mij beletten om Dikke Piet en al die andere klootzakken naar de verdommenis te helpen.

Op hetzelfde tijdstip drong een peleton ME-ers sportschool ‘De IJzeren Vuist’ binnen. De verrassing was totaal. Alle aanwezigen werden in hechtenis genomen. In de lege ruimte achter de kleedkamers vonden ze tientallen wapens, variërend van UZI’s tot Beretta’s. Op de tafel lagen bivakmutsen.

Tien minuten nadat de ME de sportschool was binnengedrongen, was er niets meer van de arrestatie te merken. Vandaar dat de Colombianen volkomen verrast werden toen ze een half uurtje later nietsvermoedend het pand binnentraden.

Vergenoegd stelden de ME-ers vast dat onder de gevangenen genomen Colombianen ook de directeur van de omstreden exportfirma ‘Colombian Fruits’ bevond. Groot was hun teleurstelling toen Còrdoba een cyaankali-pil uit een kies peuterde, kapotbeet en doorslikte. Ze hadden gehoopt van Còrdoba de naam van de leider van ‘De Hemelse Verrijking’ te vernemen.

Een ME-er sprak een aantal woorden in de veldtelefoon. Dat was het sein voor een ander peleton om de stamkroeg van Dikke Piet binnen te dringen. Onder luid protest werden Dikke Piet en Manders afgevoerd. Zonder het te weten passeerde de arrestantenauto, waarin Dikke Piet werd vervoerd, de ambulance waarin Ronald Jansen lag.

De commissaris was inmiddels teruggekeerd op zijn bureau.

“Je kunt beter naar het AMC gaan”, zei hij tegen Susanne Meier.

Susanne keek de commissaris geschrokken aan.

“Is Ronald wat overkomen?” vroeg ze met bange ogen.

“Kathleen was genoodzaakt om Ronald op rigoureuze wijze tegen

te houden. Hij was van plan om al onze plannen omver te trappen. Buursma zal je wel wegbrengen. Jaarsma zal zich verder over je zoon bekommeren.”

Hij gebaarde naar de jonge agent, die opstond en de deur uitnodigend openhield. Bij de deur draaide Susanne zich om.

“Ik weet niet waarom ik vertrouwen in u stel. Vanmiddag ging het ook bijna fout. Oh, God, waarom stel ik vertrouwen in u.”

Ze wachtte het antwoord niet af. Toen ze voorbij het kantoor van Jaarsma liep, kon ze zich niet bedwingen. Ze opende de deur en keek enige ogenblikken naar haar zoon die met Jaarsma zat te schaken. Buursma legde zijn hand op haar schouder en met zachte dwang dirigeerde hij haar naar de uitgang.

De commissaris nam de telefoon en belde de centrale.

“De tweede fase kan van start gaan”, zei hij.

Nadenkend bleef hij geruime tijd stil zitten, zijn kin rustend op zijn handen. Zo vond Stefan de Boer hem.

Toen ik mijn ogen opendeed, zag ik een wit plafond. Een ogenblik wist ik niet waar ik was. Toen herkende ik de onmiskenbare geur van een ziekenhuis. Ik draaide mijn hoofd wat naar rechts en zag Kathleen zitten. Op dat moment kwam het volle besef van wat er gebeurd was terug. Ik deed pogingen om overeind te komen. Maar verdomme, ze hadden mijn handen aan het ziekenhuisbed vastgebonden.

“Rustig maar, Ronald”, hoorde ik aan mijn linkerkant zeggen.

Ik keek naar links en ontwaarde het gestalte van Susanne. Ik liet mijn hoofd achterovervallen en gaf mijn tranen de vrije loop. Ik griende als een klein kind. Ik besefte opeens dat ik Els en Maikel kwijt was, voorgoed.

Hoofdstuk 5

Johan had met opzet microfoontjes door Stefan de Boer laten stelen. Op die manier konden ze er verzekerd van zijn dat alles, wat via de microfoontjes doorgeseind werd naar de opname-apparatuur van die gangsters, ook opgevangen werd door de BVD. Het was in twee richtingen een gok geweest. Ten eerste moest Stefan daadwerkelijk die microfoontjes stelen en ten tweede zijn we er nu wel achter gekomen dat op alle belangrijke economische en politieke posities handlangers van die geheimzinnige Octopus zitten. Gelukkig had Johan de juiste mensen van de BVD ingeschakeld.

Johan had vanaf het begin geweten dat de complete 'The Friends'-groep afgeluisterd werd. Ik niet. Tijdens de bewuste avond waarop Kathleen Ramez de Rosa had geïdentificeerd aan de hand van de video-opnames van CNN, was dit niet ter sprake gekomen. Het oorspronkelijke plan was eenvoudiger van opzet geweest. Theo zou de aandacht op zich vestigen zodat Kathleen en ik Tom Farmer konden bezoeken. Vervolgens zouden we De Boer met de feiten confronteren. Het was namelijk aan puur geluk te danken dat we erachter waren gekomen dat Stefan contacten onderhield met Dikke Piet.

Het stamcafé van Dikke Piet werd al maanden onopvallend in de gaten gehouden door tipgevers. Drie tipgevers waren onvoorzichtig geweest. Twee werden op de Dam vermoord, de derde junk werd op de Geldersekaade gevonden. Dikke Piet had toen een fout gemaakt en gedacht dat mogelijk andere tipgevers het wel uit hun hoofd zouden laten om hem te blijven observeren. Vandaar dat hij het veilig had geacht om De Boer naar het café te laten komen op het moment dat Còrdoba ook aanwezig was.

De dag dat Els uit Engeland terug was gekomen, had ik me bijna versproken. Bijna had ik de verblijfplaats van Kathleen bekend gemaakt. Niet dat het iets had uitgemaakt, want Kathleen was vlak nadat ik haar had achter gelaten, uit het Motel bij Utrecht ver-

trokken. Ze was regelrecht naar Johan en Claudia gereden. Ze was daar nog maar net aangekomen of Theo Pietersen was binnen komen vallen. Hij had een verontrustend telefoontje gekregen uit Valkenburg. De hoofdzuster van de Mother Divine groep had het vreemd gevonden dat Kathleen zomaar was vertrokken, zonder iets te zeggen. De zuster had naar de tragische familie-omstandigheden van 'Kim' geïnformeerd. Theo had van niets geweten. Des te groter was zijn verrassing toen hij vernam dat er vlak na haar vertrek een man was komen opdagen om 'Kim' te halen. De zuster was in de nacht van donderdag op vrijdag met een helikopter uit Valkenburg naar Amsterdam overgebracht. Op het politiebureau identificeerde ze aan de hand van foto's Manders als de bezoeker.

De hele nacht hadden ze gepiekerd over hoe Manders achter Kathleen's verblijfplaats was gekomen. Kathleen had toen de naam van Norbert genoemd. Ze vertelde dat Norbert haar in Valkenburg was tegengekomen. Theo had die suggestie resoluut van de hand gewezen. Norbert had het ook aan hem verteld. Hij had Norbert kunnen overtuigen dat het een andere vrouw moest zijn geweest. Toch was Theo niet gerust geweest en hij bleef er nog lang over piekeren.

In de afgelopen jaren was het ons al vaker opgevallen dat Theo hardop praatte als hij over een probleem nadacht. In de 'The Friends'-groep hadden we hem er weleens mee geplaagd. Ik denk dat hij het voortaan wel uit zijn hoofd zal laten. Want toen Theo Norbert had overtuigd bleef het toch door zijn hoofd spoken en hij had –zonder dat hij er erg in had gehad- hardop verschillende mogelijkheden besproken wat er gebeurd had kunnen zijn als de tegenstander achter de verblijfplaats van Kathleen was gekomen. En dat gemompel werd uiteraard opgevangen door de uiterst gevoelige microfoontjes die Stefan in zijn huis had aangebracht. Theo had wel duizend keer zijn excuus aangeboden bij Kathleen en mij. Ik denk niet dat het nodig was. Volgens mij trof hem geen enkele blaam. Sterker nog: het kwam erg goed uit dat Theo zijn problemen hardop mompelde als hij alleen was.

“En omdat Dikke Piet geïrriteerd was dat Kathleen vertrokken was, liet hij zich overhalen door Córdoba om jouw huis in brand te laten steken”, had Johan gezegd.

Ik had daar mijn twijfels over. Ik had reeds vernomen dat Manders een volledige bekentenis had afgelegd. Van hem kregen we alle details. Hoe ze Clara hadden vermoord, op wat voor afgrijselijke manier Patty en Klaas waren omgebracht. En dat ze wraak wilden nemen op mij omdat ze gefaald hadden om Kathleen te pakken te krijgen. Els, Maikel en ik moesten sterven. Na zijn bekentenis volgden al snel de bekentenissen van de overige leden van Dikke Piet’s bende. Alleen Stefan de Boer bleef zwijgen.

Het was voor Stefan een slag geweest toen bleek dat de gemaskerde mannen leden van de ME waren. Het was van de commissaris een goede gok geweest om ME-ers met bivakmutsen op en de in de sportschool gevonden UZI’s naar het huis van Buhay te sturen. Van tevoren was afgesproken dat Johan een raam zou openen als hij de tijd rijp achtte dat er ingegrepen werd.

“Eén ding is me nog niet duidelijk”, had ik gezegd toen Johan aanstalten maakte om mij alleen te laten met Sue.

“De USB-stick, is dat het? Dat is een stukje toneel dat we hebben opgevoerd. Het was Theo’s idee om op deze manier Stefan uit de tent te lokken. We hebben constant lopen beweren dat jij geen snars van computers wist en dat de oplossing daarom eenvoudig zou moeten zijn. Maar we moesten Stefan ook uit het politiebureau proberen te lokken, zodat hij in de waan zou verkeren dat hij als de winnaar uit de strijd tevoorschijn zou komen. Vandaar het toneel-spel bij Buhay thuis.”

“Maar, Theo en Claudia wisten wat er die middag bij mij thuis was gebeurd. En toch lieten ze de bijeenkomst doorgaan.”

“We waren nog niet helemaal zeker van Buhay. Haar ex had immers contacten met de maffia in Italië. Onterecht, zoals nu blijkt. Buhay trof geen enkele blaam. Maar Claudia en Theo hebben uitstekend werk verricht. Ze hebben hun gevoelens goed kunnen maskeren.”

“Beter dan ik”, had ik gemompeld terwijl ik naar mijn ziekenhuisbed wees.

“Daar hadden we rekening mee gehouden. Vandaar dat we jou niet in het huis van Buhay wilden hebben. Ik heb me wezenloos gezocht naar je. Vandaar dat ik die avond ook zo laat bij Buhay kwam. Pas toen ik bij Theo het telefoontje kreeg waarin de commissaris me in bedekte termen uitlegde dat jij terecht was, was ik in staat om het tweede deel van ons haastig in elkaar getimmerd plan in werking te stellen.”

“Je bedoelt dat je iedereen inlichtte over hetgeen er gebeurd was en toen naar het bureau vertrok waar Jaarsma nog steeds met Pierre zat te schaken.”

Johan had om die woorden moeten lachen.

“Jaarsma deed toen net alsof hij Pierre aan een kruisverhoor onderwierp. Voor het geval dat Stefan om de hoek kwam kijken.”

Om zijn mond speelde een glimlach.

“Els en Maikel zijn in veiligheid hoor”, zei hij. “Maak je niet druk!”

Toen verdween hij door de deuropening van de ziekenhuiszaal. Sue liep achter hem aan. Ze wilde even wat halen uit de kantine.

Opgelucht haalde ik adem. De tranen sprongen in mijn ogen. Plotsklaps was mij duidelijk geworden dat het overlijden van Els en Maikel in scene was gezet om Els, Maikel en ik te beschermen. Ik liet even de tranen de vrije loop, toen vermande ik mezelf. Ik moest de bedroefde weduwnaar spelen, want het was in theorie nog steeds mogelijk dat ik door de onderwereld van Amsterdam in de gaten werd gehouden. Voorlopig moest het geheim blijven dat de aanslag was mislukt.

Ik keek naar de opengeslagen ‘De Nederlandse Courant’ van een aantal dagen geleden. Ik had al eerder een poging gedaan om het te lezen. Maar ik kon me niet genoeg concentreren. Onverschillig sloeg ik een bladzijde om. Mijn aandacht werd getrokken door een kort berichtje. Het besloeg maar drie regels en ik denk dat half Nederland het over het hoofd zou zien. Het was typisch een be-

richtje dat alleen de aandacht zou trekken van mensen die op de een of andere manier iets met Colombia te maken hadden. Het berichtje vermeldde het feit dat het vier Amerikanen gelukt was een zwaar mishandeld Australisch meisje Colombia uit te smokkelen.

Hoofdstuk 6

Een paar dagen voor de aanslag zat Kathleen nog in Washington DC. Daags na het overleg met haar collega's over de uitkomst van de verhoren van de Australische Susan vloog Kathleen terug naar Nederland. Ze nam een hotelkamer in Amsterdam. Iedere avond ging ze naar 'De Lantaarn' om iets te drinken. Ze wist zoveel van het geheimzinnige Prism-project van de NSA dat ze het niet aandurfde om haar mobiele telefoon te gebruiken. Ongetwijfeld werden haar Hollandse vrienden ook afgeluisterd.

Ze had kroegbaas Joop te kennen gegeven dat hij niet moest laten weten dat ze weer in het land was. Joop had voldoende mensenkennis om te begrijpen dat Kathleen het meende. Het was ongetwijfeld weer een geheime missie. Hij had iets vaags vernomen over de vorige keer. Maar uiteraard hield hij zijn mond stijf gesloten. Hij wilde later nog van zijn pensioen kunnen genieten; de onderwereld van Amsterdam was erg alert!

Het bleef enkele dagen rustig in de kroeg. Althans, geen enkele bekende kwam langs voor een biertje. Kathleen begon ongeduldig te worden. Ze wilde haar vrienden zo spoedig mogelijk spreken. Maar het was onverantwoord om hen op een directe manier te benaderen. Ze wist eigenlijk niet hoe ze het zou aanpakken. Een tussenpersoon inschakelen was te riskant. Je kon in dit stadium niemand meer vertrouwen.

Het gegroeide wantrouwen was begonnen toen Johan een keertje terloops opmerkte dat de omgekomen man van Buhay connecties had gehad met de Italiaanse maffia. Eerst had Kathleen hier niet al te veel aandacht aan besteed. Wel had ze het met Johan besproken. Het was wel erg toevallig dat de weduwe van een maffiamedewerker bij hen in de 'The Friends'-groep zat. Was dit toevallig of zat er meer achter? Was Buhay eigenlijk wel te vertrouwen? Om ieder risico uit te sluiten, en om Els en Maikel in veiligheid te stellen, hadden Kathleen, Johan en Ronald uiteindelijk besloten om Buhay op haar betrouwbaarheid te testen. De huisbrand was hele-

maal in scene gezet om het zo echt mogelijk te doen lijken. Niet alleen om Buhay uit haar tent te lokken, maar ook om eventuele medewerkers van de Octopus op een verkeerd been te zetten. De uitvoering was zo levensecht geweest, dat Ronald voor een ogenblik had gedacht dat het verkeerd was afgelopen. Vandaar dat hij in het havengebied door het lint was gegaan. Kathleen had zich genoodzaakt gevoeld om hem op hardhandige wijze te beletten dat hij verhaal ging halen bij de onderwereld. Omdat ze nog steeds bang waren geweest dat ze werden afgeluisterd, hoorde Ronald pas van de ware toedracht toen hij in het ziekenhuis lag.

Kathleen was nog steeds bang om afgeluisterd te worden. Ze kreeg een ingeving toen er twee Duitse toeristen ‘De Lantaarn’ binnen kwamen. De toeristen bestelden wat te drinken en namen plaats aan een tafeltje niet ver van Kathleen verwijderd. Een van de twee haalde twee mobieltjes tevoorschijn. Het gesprek ging erover dat ze een prepaid telefoonkaartje hadden gekocht, zodat ze tegen plaatselijk tarief berichtjes konden versturen naar hun familie in Duitsland.

De volgende dag ging Kathleen met de tram naar het grote voetbalstadion. Ze wist dat daar een multimedia winkel was waar ze van alles verkochten: van wasmachines tot koelkasten, en van LED TV’s tot fotocamera’s. Kathleen ging naar de afdeling van de mobieltjes. Ze liet zich wat voorlichten door een zenuwachtige bediende. Het overkwam hem niet elke dag dat dat hij zo’n knappe, sensuele vrouw mocht helpen. Kathleen benutte al haar vrouwelijke charmes om zoveel mogelijk informatie te krijgen over de aanschaf van een nieuwe mobiele telefoon. Uiteraard kreeg ze ook alles te horen over wat voor soort abonnementen ze kon afsluiten. Kathleen wilde uiteraard een prepaid card, zodat haar naam niet gekoppeld hoefde te worden aan het telefoonnummer. De bediende bracht haar hoogstpersoonlijk naar de kassa’s op de begane grond. Wellicht had hij gehoopt op een afspraakje, maar meer dan een stralende glimlach zat er voor hem niet in. Kathleen betaalde met contant geld. Uit veiligheidsoverwegingen wilde ze haar creditcard

niet gebruiken.

Een uurtje later zat ze weer op haar plekje bij 'De Lantaarn'. Ze haalde de mobiele telefoon uit de verpakking, plaatste de prepaid card er in en zocht naar een stopcontact.

"Joop, heb je een verlengsnoer voor me? Ik moet mijn mobieltje opladen", vroeg ze aan de kroegbaas.

Joop rommelde tussen wat spullen onder de bar en kwam even later met een verlengsnoer. Intussen had Kathleen een papiertje en een pen gepakt. Ze zei niets, maar schreef op het papiertje:

"Noteer de telefoonnummers van Johan, Theo en Ronald. Ik kan mijn eigen mobiele telefoon niet gebruiken."

Zonder aarzelen en zonder vragen te stellen schreef Joop de telefoonnummers op het papiertje.

"Succes", zei hij en ging terug naar de bar om een klant te helpen.

Terwijl de mobiele telefoon werd opgeladen, tikte Kathleen drie boodschappen welke ze naar haar vrienden stuurde:

"van s-woude en het strand nu terug om in alle stilte te genieten van biertje. Komen jullie?"

Het zou voor haar vrienden overduidelijk zijn dat Kathleen zich hiermee bekend had gemaakt en dat ze hen wilde spreken in 'De Lantaarn'.

Hoofdstuk 7

Buhay was altijd een verlegen meisje geweest. Een beetje onopvallend type, niet op de voorgrond willen treden op de basisschool. Ook op het voortgezet onderwijs bleef ze liever aan de zijlijn. Haar eerste zoen kreeg ze toen ze een jaar of achttien was, tijdens een feestje van de voetbalclub van haar broer. Eigenlijk stelde het niks voor, en ze was die jongen al snel vergeten.

Haar eerste echte verkering was met een Turkse jongen. In het begin was hij erg lief voor haar. Later veranderde dat. Na ongeveer acht maanden verkering wilde hij met haar neuken. Uiteraard zou dat niet bij hem thuis mogen; Turkse jongens mogen immers geen seksuele contacten voordat ze getrouwd zijn. Dus moest het bij haar thuis gebeuren. Van haar moeder had ze al condooms gekregen, want haar moeder wist dat er zoiets stond te gebeuren. Ze had geen pijn toen ze werd ontmaagd. Sinds dat moment hadden ze geregeld seks. Niet dat ze dat op prijs stelde, het deed haar weinig. Het hoorde er nu eenmaal bij. De verhouding duurde een jaar. Toen verbrak ze de relatie.

Kort nadat ze haar VWO diploma had gehaald vond ze een baan bij een reclamebedrijf. Ze werd secretaresse op een afdeling en was al snel zeer geliefd bij de mannen. Ze kreeg een korte relatie met een man die een paar jaar ouder was. Toen hij te vaak seks met haar wilde, maakte ze een einde aan de relatie. Kort daarna werd ze verliefd op een andere collega. Ze gingen vaak tennissen en hardlopen, bleven weleens samen overwerken om vervolgens in het magazijn een vluggertje te maken. Haar moeder vond deze relatie maar niks, want deze collega was ruim tien jaar ouder dan dat Buhay was. De relatie kwam aan het licht toen een schoonmaker hen eens in half ontklede staat aantrof. Ze moesten bij de afdelingschef komen en kregen te horen dat ze naar een andere baan om moesten kijken. Seks op het werk was bij dit bedrijf niet toegestaan. Het was duidelijk dat Buhay populair was bij de mannelijke

collega's, te populair. Dat bracht alleen maar onrust op de werkvloer. Ze had er ongeveer drie jaar gewerkt. Na haar vertrek werd het weer wat rustiger op de afdeling.

Niet lang daarna had Buhay een andere baan gevonden, als assistente op een Multi-Media bedrijf. Haar baas Gijsbert was een echte charmeur en het duurde niet lang voordat ze op kantoor zoenden. Dat hij bijna twintig jaar ouder was dan zij maakte voor haar niet uit. Ze begon zich wel wat ongemakkelijk te voelen. Ze maakte trouwplannen met haar verloofde Matthew, maar op hetzelfde moment vrijde ze regelmatig met haar baas Gijsbert. Op een gegeven ogenblik werd het haar te veel en biechtte ze alles op aan Mat, zoals ze haar verloofde altijd noemde. Ze verbaasde zich een beetje dat Matthew er niet al te veel drukte om maakte. Ze moest beloven dat ze dat niet meer zou doen.

Het huwelijk vond vlak daarna plaats. Matthew was veel van huis, kreeg een baan waarbij hij regelmatig naar het buitenland moest. Eigenlijk vond Buhay dat wel prettig: dan kon ze tenminste lekker alleen in huis rommelen en hoefde ze zich niet al teveel te verantwoorden voor de avonden dat ze naar dansles ging. In die tijd hoefde ze zich niet druk te maken om een vakdiploma. Gijsbert was tevreden over haar werk. Het maakte hem ogenschijnlijk niet uit of ze wel of geen Multi-Mediaopleiding had genoten.

Gijsbert toonde nog steeds interesse in haar. Op een gegeven ogenblik wilde hij haar spreken na werktijd. Omdat Matthew in Italië zat, vond ze dat geen probleem. Gijsbert stelde voor dat ze een leaseauto van de zaak zou krijgen. Ze moest immers iedere dag een flink eind reizen om op kantoor te komen. Buhay vond het wel vreemd dat juist zij een auto van het bedrijf kreeg, en de andere medewerkers niet. Dat ze een auto tot haar beschikking had gekregen wekte ook wat bevreemding op bij haar collega's, maar die hielden hun mond gesloten. Ze hadden wel door dat Gijsbert erop uit was om Buhay in bed te krijgen.

De auto was inderdaad wel handig, vooral omdat ze op dat moment zwanger was. Het verbaasde Buhay dat ze zwanger was. Matthew en zij hadden al vaker geprobeerd om kinderen te krijgen. Zou ze dan zwanger zijn geworden van Otto, hun wederzijdse vriend met wie ze ten tijde van de mogelijke bevruchting naar de bios was geweest? De vriend van Matthew zou gaan trouwen en had een keer wat lacherig de opmerking gemaakt tijdens een gezellig avondje, dat na het trouwen zijn vrije leven over zou zijn. Buhay had toen opgemerkt dat hij dus snel moest handelen, waarop hij haar mee vroeg naar de bioscoop in Alkmaar. Matthew zat erbij en lachte uitbundig:

“Tja Buhay, daar zit je dan aan vast. Dit kun je niet weigeren.”

De lach van Matthew had aanstekelijk gewerkt. De toekomstige bruidegom had toegevoegd: “Ja Mat, jij bent al dik twee jaar getrouwd met Buhay, dus jij weet als geen ander wat het betekent om aan huis gekluisterd te zijn.”

Uiteraard kon Buhay niet weigeren en ze gingen samen naar de film. Na afloop bracht Otto haar weer naar huis, met de auto. Haar auto was voor onderhoud in de garage, vandaar dat ze per trein naar Alkmaar was gekomen. Hun vrienden woonden in West-Friesland.

“De laatste keer dat ik nog vreemd kan gaan met een andere vrouw”, had hij onderweg lachend opgemerkt.

“Waarom later niet meer?” vroeg ze.

“Dat doe je toch niet? Ook al is het gras van de buurman groener, je blijft toch trouw aan je eigen vrouw?” had hij geantwoord.

“Tja, dan zit er niks anders op dan de kans te grijpen zolang het nog kan”, lachte Buhay.

Hij bedacht zich geen tweede keer. Hij nam de afslag naar Heemskerk en vlak voordat ze het dorp in zouden rijden stuurde hij de auto naar het industriegebied. Hij zette de auto op een afgelegen parkeerplaats. Hij schakelde de motor uit en dimde de lichten.

“Nou, laat maar eens zien hoe serieus je kunt zijn”, zei hij met een wat vreemde stem. Vervolgens nam hij het gezicht van Buhay tus-

sen zijn grote handen en begon haar te zoenen. Buhay was eerst wat verbaasd. Maar ze genoot toch wel van zijn aandacht. Het gaf haar de bevestiging dat ze aantrekkelijk werd gevonden. Het zoenen was steeds vuriger en heftiger. En als vanzelfsprekend lag ze niet lang na de eerste zoen halfnaakt op de achterbank van de auto. Hij kwam in haar en weldra spoot hij zijn zaad diep in haar vagina. Het kwam allemaal zo spontaan, dat ze er niet eens over na hadden gedacht om een condoom te gebruiken. Het bleef bij die ene keer. Maar het zou best kunnen dat hij haar op de achterbank van de auto zwanger had gemaakt. Het vond namelijk plaats op de dag van haar ovulatie. De eisprong hield ze altijd nauwkeurig bij omdat Matthew en zij op dat moment extra pogingen deden om haar zwanger te krijgen. Zou de vriend haar die avond zwanger hebben gemaakt? Matthew was toen een hele week in het buitenland, dus het was tamelijk onwaarschijnlijk dat hij haar een paar dagen erna, in het weekend, had bevrucht.

Ze had het advies van haar arts gekregen om het rustig aan te doen. Helaas ging het toch fout en kreeg ze een miskraam. Toen ze terug was op kantoor, nam Gijsbert haar in zijn armen, streekte haar om haar te troosten. Hij liet zijn handen door haar haar glijden, beroerde haar lippen en raakte voorzichtig haar borsten en billen aan. Dat deed haar zichtbaar goed, want Matthew was niet zo gevoelig. Matthew wilde alleen maar bevredigd worden. En als ze zelf dan klaar kwam, was hij soms wat pissig als hij haar na haar orgasme niet verder mocht aanraken.

“Klaarkomen is klaarkomen. Niet verder aan mijn lichaam komen”, zei Buhay dan. Als goedmakertje voegde ze er dan meestal bij: “Goh Mat, je hebt me wel weer beregeil gemaakt.”

Bij Gijsbert was het toch wat anders. Het duurde niet lang of ze gingen met elkaar naar bed. Het werd een hartstochtelijke relatie. Weg was het leeftijdsverschil. Maandenlang genoten ze van elkaars lichaam. In het begin gebruikten ze een condoom. Maar op een gegeven ogenblik deden ze het ook zonder. Buhay had af en